

Rättsfallssamlingen

FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT
PRIIT PIKAMÄE
föredraget den 30 september 2021¹

Mål C-483/20

XXXX

mot

Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides

(begäran om förhandsavgörande från Conseil d'État (Högsta förvaltningsdomstolen, Belgien))

”Begäran om förhandsavgörande – Gemensam politik avseende asyl och subsidiärt skydd – Underårigt barn som erhållit internationellt skydd i en medlemsstat – Gemensamma förfaranden för att bevilja och återkalla internationellt skydd – Direktiv 2013/32/EU – Artikel 33.2 a – Avvisning av föräldrarnas ansökan om internationellt skydd på grund av att vederbörande tidigare beviljats flyktingstatus i en annan medlemsstat – Rätt till respekt för familjelivet – Barnets bästa – Artiklarna 7, 18 och 24 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna – Verklig och dokumenterad risk för att bli behandlad i strid med respekten för familjelivet – Normer för när tredjelandsmedborgare eller statslösa personer ska anses berättigade till internationellt skydd – Direktiv 2011/95/EU”

Innehållsförteckning

I.	Tillämpliga bestämmelser	3
	A. Unionsrätt	3
	B. Belgisk rätt	3
II.	Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna	4
III.	Förfarandet vid domstolen	4
IV.	Rättslig bedömning	5
	A. Inledande anmärkningar	5

¹ Originalspråk: franska.

B.	Den mekanism för avvisning av ansökan om internationellt skydd som föreskrivs i artikel 33.2 a i direktiv 2013/32	5
1.	Bokstavlig, systematisk och teleologisk tolkning	6
2.	Avvisning av ansökan om internationellt skydd är inte automatisk	7
C.	Allvarlig risk för en behandling som strider mot artikel 7 i stadgan, jämförd med artiklarna 18 och 24 i stadgan	9
1.	Skydd för familjelivet enligt direktiven 2011/95 och 2013/32	9
2.	Sökandens ställning i mottagarmedlemsstaten	11
a)	Artikel 23 i direktiv 2011/95	12
b)	Direktiv 2003/86	14
3.	Relationen mellan sökanden och medlemmen i hans familj	18
D.	Slutsats i denna del	19
E.	Konsekvenserna av att ansökan om internationellt skydd kan tas upp till prövning	20
V.	Förslag till avgörande	24

1. Migrationsmönster är ofta ett resultat av en kombination av två omständigheter, slump och nödvändighet. I förevarande mål vid domstolen har en syrisk medborgare, efter att ha rest genom Libyen och Turkiet, kommit till Österrike, i vilket land han, på grund av nödvändighet, har lämnat in en ansökan om internationellt skydd. Efter att ha erhållit flyktingstatus reste den berörda personen till Belgien för att återfinna sina barn, varav ett är underårigt, och lämnade där in en ny ansökan om internationellt skydd, vilken avvisades mot bakgrund av det tidigare erkännandet som flykting som beviljats i den första medlemsstaten.

2. Mot denna bakgrund har bland annat, den såvitt jag vet nya, frågan uppkommit om huruvida den grundläggande rätten till respekt för familjelivet, som föreskrivs i artikel 7 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan), jämförd med den skyldighet att beakta barnets bästa som föreskrivs i artikel 24.2 i denna stadga, kan sätta den mekanism för avvisning av ansökningar om internationellt skydd som föreskrivs i artikel 33.2 a i direktiv 2013/32/EU² ur spel.

² Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/32/EU av den 26 juni 2013 om gemensamma förfaranden för att bevilja och återkalla internationellt skydd (EUT L 180, 2013, s. 60).

I. Tillämpliga bestämmelser

A. Unionsrätt

3. Utöver vissa primärrättsliga bestämmelser, nämligen artiklarna 78 FEUF samt artiklarna 7, 18 och 24 i stadgan, är i detta mål artiklarna 2, 14, 33 och 34 i direktiv 2013/32, artiklarna 2, 23 och 24 i direktiv 2011/95/EU³ och artiklarna 2, 3 och 10 i direktiv 2003/86/EU⁴ relevanta.

B. Belgisk rätt

4. Artikel 10.1 led 7 i loi sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (lagen om utlänningars inresa, vistelse, bosättning och utvisning) av den 15 december 1980 (*Moniteur belge* av den 31 december 1980, s. 14584) har följande lydelse:

”1. Med förbehåll för bestämmelserna i artiklarna 9 och 12, har följande personer rätt att stanna längre än tre månader i Konungariket:

...

7° Fader och moder till en utlänning som har erkänts som flykting i den mening som avses i artikel 48/3 eller åtnjuter subsidiärt skydd, som kommer för att bo med denne, under förutsättning att denne är under 18 år och har kommit till Konungariket utan att vara åtföljd av en myndig utlänning som enligt lag har ansvar för vederbörande och inte faktiskt har blivit omhändertagen av en sådan person därefter, eller har lämnats ensam efter att ha rest in i Konungariket.

...”

5. I artikel 57/6 i lagen om utlänningars inresa, vistelse, bosättning och utvisning), i ändrad lydelse enligt lag av den 21 november 2017 (*Moniteur belge* av den 12 mars 2018, s. 19712) anges följande:

”...

3. Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (generalkommissariatet för flyktingar och statslösa) får avvisa en ansökan om internationellt skydd när:

...

3° Sökanden redan åtnjuter ett internationellt skydd i en annan medlemsstat inom Europeiska unionen

...”

³ Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/95/EU av den 13 december 2011 om normer för när tredjelandmedborgare eller statslösa personer ska anses berättigade till internationellt skydd, för en enhetlig status för flyktingar eller personer som uppfyller kraven för att betecknas som subsidiärt skyddsbehövande, och för innehållet i det beviljade skyddet (EUT L 337, 2011, s. 9).

⁴ Rådets direktiv 2003/86/EG av den 22 september 2003 om rätt till familjeåterförening (EUT L 251, 2003, s. 12).

II. Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

6. Klaganden i det nationella målet, som är syrisk medborgare, beviljades flyktingstatus i Österrike den 1 december 2015. I början av år 2016 reste han till Belgien för att återförenas med sina döttrar, varav en är underårig. Döttrarna beviljades status som subsidiärt skyddsbehövande den 14 december 2016. Klaganden i det nationella målet är vårdnadshavare för detta underåriga barn som han bor med, men han har inget uppehållstillstånd i Belgien.

7. I juni 2018 lämnade klaganden i det nationella målet in en ansökan om internationellt skydd i Belgien. Den 11 februari 2019 avvisade Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (generalkommissariatet för flyktingar och statslösa (Belgien)) hans ansökan med motiveringen att den berörda personen redan hade beviljats ett internationellt skydd av en annan medlemsstat. Genom dom av den 8 maj 2019 ogillade Conseil du contentieux des étrangers (Migrationsdomstolen, Belgien) det överklagande som klaganden i det nationella målet lämnat in mot avvisningsbeslutet.

8. Genom överklagande till den hänskjutande domstolen som ingavs den 21 maj 2019 yrkade klaganden i det nationella målet att ovannämnda dom skulle upphävas. Han gjorde gällande att iakttagandet av principen om familjesammanhållning och barnets bästa under de aktuella omständigheterna utgjorde hinder för att belgiska staten kunde använda sig av sin möjlighet att avvisa hans ansökan om internationellt skydd. Han gjorde vidare gällande att ett iakttagande av denna princip innebär att han ska beviljas sådant skydd, bland annat i syfte att komma i åtnjutande av de förmåner som avses i artiklarna 24–35 i direktiv 2011/95, vilket inte helt saknar samband med tankegångarna bakom det internationella skyddet.

9. Enligt motparten i det nationella målet är principen om familjesammanhållning, vilken kan leda till beviljande av en ”sekundär” status, inte tillämplig i förevarande mål, eftersom klaganden i det nationella målet och hans barn redan åtnjuter ett internationellt skydd. Motparten i det nationella målet anser vidare att enbart barnets bästa inte kan berättiga en tillämpning av nämnda princip eller ett beviljande av nämnda skydd.

10. Mot denna bakgrund har Conseil d’État (Högsta förvaltningsdomstolen, Belgien) beslutat att förklara målet vilande och till EU-domstolen hänskjuta följande tolkningsfrågor:

”Utgör unionsrätten, särskilt artiklarna 18 och 24 i [stadgan], artiklarna 2, 20, 23 och 31 i ... direktiv 2011/95 ... samt artikel 25.6 i ... direktiv 2013/32 ..., hinder mot att en medlemsstat, vid genomförande av bemyndigandet i artikel 33.2 a i direktiv 2013/32 ..., avvisar en ansökan om internationellt skydd på grund av att internationellt skydd redan har beviljats i en annan medlemsstat, om sökanden är fadern till ett ensamkommande underårigt barn som beviljats skydd i den första medlemsstaten, han är den enda förälder i kärnfamiljen som befinner sig tillsammans med barnet, han bor med barnet och nämnda medlemsstat har tillerkänt honom föräldraansvaret för barnet? Innebär inte principerna om familjesammanhållning och om att barnets bästa ska iakttas tvärtom att denna förälder ska beviljas skydd av den medlemsstat där barnet har erhållit skydd?”

III. Förfarandet vid domstolen

11. Europeiska kommissionen samt den belgiska och den italienska regeringen har inkommit med skriftliga yttranden.

IV. Rättslig bedömning

A. Inledande anmärkningar

12. Det förefaller nödvändigt att inledningsvis göra några anmärkningar avseende räckvidden av begäran om förhandsavgörande vad gäller omfattningen av de berörda parternas skrivelser, då denna begäran formellt innehåller två tolkningsfrågor till domstolen.

- Den första frågan avser möjligheten för en medlemsstat att, på grundval av artikel 33.2 a i direktiv 2013/32, *avvisa* en ansökan om internationellt skydd som framställts av en förälder som bor med sitt underåriga barn, vilket åtnjuter subsidiärt skydd i denna medlemsstat, när en annan medlemsstat tidigare har beviljat denna förälder ett sådant skydd.
- Den andra frågan avser huruvida ett sådant skydd nödvändigtvis ska *beviljas* denna förälder av den medlemsstat där dennes barn har erhållit ett subsidiärt skydd, med tillämpning av ”principerna om familjesammanhållning och om iakttagande av barnets bästa”.

13. Även om dessa båda frågor obestriddligen hänger samman är det uppenbart att de, mot bakgrund av den övergripande diskussion de ger upphov till avseende det gemensamma europeiska asylsystemet och skyddet för familjesammanhållningen, inte har samma föremål, eftersom frågan om huruvida ansökan om internationellt skydd kan tas upp till sakprövning inte kan blandas samman med frågan om den materiella prövningen av denna ansökan.

14. Det ska emellertid påpekas att de berörda parterna, i sina yttranden, var angelägna om att visa att direktiven 2011/95 och 2013/32, mot bakgrund av artiklarna 7, 18 och 24 i stadgan, inte krävde att en medlemsstat *beviljar* internationellt skydd i en sådan situation som den i vilken klaganden i det nationella målet befinner sig. Med andra ord kan ingen status avseende internationellt skydd beviljas den berörda personen till följd av en begäran som enbart har till syfte att garantera en familjeåterförening. Den är genom denna materiella bedömning som de berörda parterna har kommit fram till att en medlemsstat får utnyttja den möjlighet som erbjuds i artikel 33.2 a i direktiv 2013/32 och således avvisa den ansökan om skydd som nämnda klagande gett in. Detta resonemang kan enligt min uppfattning kritiseras eftersom det bortser från den nödvändiga och primära bedömningen av den specifika frågan om upptagande till sakprövning av ansökningar om internationellt skydd och således frågan om tolkningen av artikel 33.2 a i direktiv 2013/32.

B. Den mekanism för avvisning av ansökan om internationellt skydd som föreskrivs i artikel 33.2 a i direktiv 2013/32

15. Den hänskjutande domstolen har ställt sin första tolkningsfråga för att få klarhet i huruvida artikel 33.2 a i direktiv 2013/32, jämförd med artiklarna 7, 18 och 24.2 i stadgan,⁵ ska tolkas så att den utgör hinder för att en medlemsstat utnyttjar den möjlighet som denna bestämmelse ger att avvisa en ansökan om internationellt skydd med motiveringen att sökanden redan beviljats ett sådant skydd av en annan medlemsstat, när denna sökande är fadern till ett underårigt barn som

⁵ Beslutet om hänskjutande nämner inte uttryckligen artikel 7 i stadgan utan hänför till principen om familjesammanhållning. Under alla omständigheter ankommer det, enligt det förfarande för samarbete mellan nationella domstolar och EU-domstolen som införts genom artikel 267 FEUF, på EU-domstolen att ge den nationella domstolen ett användbart svar, som gör det möjligt för den domstolen att avgöra det mål som den ska pröva. I detta syfte ska tolkningsfrågorna bedömas mot bakgrund av samtliga bestämmelser i fördraget och i sekundärrätten som kan vara relevanta i förhållande till dessa, inbegripet unionsbestämmelser som den nationella domstolen inte har hänvisat till i beslutet om hänskjutande (dom av den 29 oktober 2015, Nagy (C-583/14, EU:C:2015:737, punkt 21) och dom av den 11 april 2019, Repsol Butano och DISA Gas (C-473/17 och C-546/17, EU:C:2019:308, punkt 38)).

har beviljats subsidiärt skydd i den medlemsstat i vilken ovannämnda ansökan lämnas in och är den enda föräldern som bor med barnet och därmed har vårdnaden om det. Enligt fast rättspraxis är det vid tolkningen av en unionsbestämmelse inte bara dess lydelse som ska beaktas, utan också sammanhanget och de mål som eftersträvas med de föreskrifter som bestämmelsen ingår i.⁶

1. Bokstavlig, systematisk och teleologisk tolkning

16. Direktiv 2013/32 har, enligt dess artikel 1, till syfte att fastställa gemensamma förfaranden för beviljande och återkallande av internationellt skydd enligt direktiv 2011/95. Enligt artikel 33.1 i direktiv 2013/32 behöver medlemsstaterna, utöver de fall då en ansökan inte prövas enligt förordning (EU) nr 604/2013⁷, inte pröva om sökanden uppfyller kraven för internationellt skydd enligt direktiv 2011/95, om en ansökan inte anses kunna tas upp till prövning enligt denna artikel. I artikel 33.2 i direktiv 2013/32 görs en uttömmande uppräkningslista av de fall där medlemsstaterna "får anse" att en ansökan om internationellt skydd inte kan tas upp till prövning.⁸ Det framgår av lydelsen i artikel 33.2 i direktiv 2013/32 att unionslagstiftaren inte har önskat tvinga medlemsstaterna att, i deras respektive rättssystem, införa en skyldighet för de behöriga myndigheterna att pröva huruvida ansökningar om internationellt skydd kan tas upp till prövning, eller att, när ett av de motiv för avvisning som nämns i denna bestämmelse föreligger, föreskriva att ansökan ska avvisas utan att prövas i sak.

17. Det rör sig således endast om en möjlighet för medlemsstaterna⁹ men också om ett undantag från deras skyldighet att göra en materiell prövning av alla ansökningar enligt ordalydelsen i skäl 43 i detta direktiv.¹⁰ Domstolen har således angett att artikel 33 i direktiv 2013/32 har till syfte att underlätta bördan för den medlemsstat som ansvarar för prövningen av en ansökan om internationellt skydd genom att ange vissa situationer där en sådan ansökan inte behöver tas upp till prövning.¹¹ Enligt artikel 33.2 a i direktiv 2013/32 får medlemsstaterna anse att en ansökan om internationellt skydd inte kan tas upp till prövning om en annan medlemsstat har beviljat internationellt skydd och således, utan prövning i sak, avvisa denna ansökan. Konungadömet Belgien har infört denna möjlighet och detta motiv i sin lagstiftning.

18. Denna hänvisning från domstolens sida till en lättnad i medlemsstaternas genomförande av deras skyldighet att pröva ansökningar om internationellt skydd visar på ett av de syften som unionslagstiftaren eftersträfvade med artikel 33 i direktiv 2013/32, nämligen processekonomi.¹² Lagstiftarens avsikt är således att tillåta den andra medlemsstat som är mottagare av ansökan om internationellt skydd att inte göra en fullständig ny materiell prövning av denna ansökan, vilken redan har prövats och beviljats av den första medlemsstaten. Denna avvisningsmekanism har till syfte att förenkla och rationalisera den behandling av asylansökningar som ankommer på de

⁶ Se dom av den 6 juni 2013, MA m.fl. (C-648/11, EU:C:2013:367, punkt 50 och där angiven rättspraxis).

⁷ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 604/2013 av den 26 juni 2013 om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd som en tredjelandsmedborgare eller en statslös person har lämnat in i någon medlemsstat (EUT L 180, 2013, s. 31).

⁸ Se dom av den 19 mars 2020, Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Tomba) (C-564/18, EU:C:2020:218, punkt 29).

⁹ Se dom av den 19 mars 2019, Ibrahim m.fl. (C 297/17, C 318/17, C 319/17 och C 438/17, nedan kallad domen Ibrahim m.fl., EU:C:2019:219, punkt 58). Denna valfria karaktär leder nödvändigtvis till möjliga åtskillnader mellan medlemsstaternas lagstiftningar när det gäller mekanismen för att avvisa ansökningar om internationellt skydd.

¹⁰ Det ska erinras om att undantaget i denna bestämmelse enligt fast rättspraxis ska tolkas restriktivt (dom av den 29 april 2004, Kapper (C-476/01, EU:C:2004:261, punkt 72), dom av den 12 november 2009, TeliaSonera Finland (C-192/08, EU:C:2009:696, punkt 40) och dom av den 5 mars 2015, Copydan Båndkopi (C-463/12, EU:C:2015:144, punkt 87)).

¹¹ Se dom av den 17 mars 2016, Mirza (C-695/15 PPU, EU:C:2016:188, punkt 43).

¹² Se domen Ibrahim m.fl., punkt 77.

nationella behöriga myndigheterna för att förhindra flaskhalsar i systemet på grund av dessa myndigheters skyldighet att pröva flera ansökningar från samma sökande.¹³ Den processekonomiska dimensionen är dessutom oskiljbar från det skyndsamhetsändamål som direktiv 2013/32 eftersträvar, eftersom ett så snabbt antagande som möjligt enligt lydelsen i skäl 18 i detta direktiv anges ligga såväl i medlemsstaternas som i de internationellt skyddssökandenas intresse.

19. Slutligen ska en hänvisning göras till ett annat ändamål som unionslagstiftaren eftersträvat genom flera rättsinstrument som utgör det gemensamma europeiska asylsystemet, förordning nr 604/2013,¹⁴ direktiv 2011/95¹⁵ och direktiv 2013/32,¹⁶ nämligen att begränsa sekundära förflyttningar för personer som ansöker om internationellt skydd inom unionen. I detta hänseende skulle, när det gäller tillnärmning av förfarandebestämmelser, ett tvång för den andra medlemsstaten att göra en materiell prövning av en ansökan om internationellt skydd, som redan har beviljats i den första medlemsstaten, kunna uppmuntra vissa tredjelandsmedborgare, som beviljats internationellt skydd, att sträva efter en högre nivå av skydd eller mer förmånliga materiella levnadsvillkor, i strid med ovan nämnda ändamål.

20. Det kan emellertid inte av det ovan anförda dras slutsatsen att genomförandet av artikel 33.2 a i direktiv 2013/32 leder till en form av automatisk avvisning av den andra ansökan om internationellt skydd som lämnats in i en medlemsstat av en tredjelandsmedborgare som redan har beviljats sådant skydd i en annan medlemsstat.

2. Avvisning av ansökan om internationellt skydd är inte automatisk

21. Det ska för det första påpekas att ett antagande så fort som möjligt av ett beslut avseende en ansökan om internationellt skydd under alla omständigheter inte får ske utan att det först, i enlighet med skäl 18 i direktiv 2013/32, har gjorts en adekvat och fullständig prövning av sökandens situation.¹⁷

22. Detta direktiv anger i detta hänseende på ett entydigt sätt en skyldighet att ge en person som söker internationellt skydd en möjlighet till en personlig intervju innan ett beslut om vederbörandes ansökan fattas. I artikel 14.1 i direktiv 2013/32 föreskrivs således, i likhet med vad som föreskrevs i artikel 12.1 i direktiv 2005/85, att sökanden, innan den beslutande myndigheten fattar något beslut, ska ges tillfälle att höras om sin ansökan om internationellt skydd av en person som är behörig att genomföra en sådan intervju enligt nationell rätt. Denna skyldighet, som ingår bland de grundläggande principer och garantier som anges i kapitel II i dessa direktiv, gäller såväl för beslut om upptagande till prövning som för materiella beslut. Den omständigheten att denna skyldighet även är tillämplig på beslut om upptagande till prövning bekräftas uttryckligen i artikel 34 i direktiv 2013/32, som har rubriken ”Särskilda bestämmelser om intervjuer för att avgöra om ansökan ska upptas till prövning”, i vilken det i punkt 1 anges att medlemsstaterna ska

¹³ Se, analogt, beträffande Dublin II-förordningen, dom av den 21 december 2011, N. S. m.fl. (C-411/10 och C-493/10, EU:C:2011:865, punkt 79).

¹⁴ Se dom av den 17 mars 2016, Mirza (C-695/15 PPU, EU:C:2016:188, punkt 52) och dom av den 10 december 2020, Minister for Justice and Equality (Ansökan om internationellt skydd i Irland), (C-616/19, EU:C:2020:1010, punkterna 51 och 52).

¹⁵ Se skäl 13 i direktiv 2011/95 och, per analogi med rådets direktiv 2005/85/EG av den 1 december 2005 om miniminormer för medlemsstaternas förfaranden för beviljande eller återkallande av flyktingstatus (EUT L 326, 2005, s. 13), dom av den 10 december 2020, Minister for Justice and Equality (Ansökan om internationellt skydd i Irland) (C-616/19, EU:C:2020:1010, punkterna 51 och 52).

¹⁶ Se skäl 13 i direktiv 2013/32.

¹⁷ Vidare följer det av domen Ibrahim m.fl. (punkt 98) att medlemsstaterna, för att fastställa om en tredjelandsmedborgare uppfyller kraven för att åtnjuta internationellt skydd, i enlighet med artikel 4.3 i direktiv 2011/95, ska göra en individuell bedömning av varje ansökan om internationellt skydd.

ge sökande möjligheten att lägga fram sina synpunkter på tillämpningen av de grunder som avses i artikel 33 på de särskilda omständigheterna i hans eller hennes fall, innan den beslutande myndigheten beslutar huruvida ansökan om internationellt skydd ska tas upp till prövning eller inte, och att medlemsstaterna därför ska genomföra en personlig intervju för att avgöra om ansökan ska upptas till prövning.¹⁸

23. I artikel 34.1 i direktiv 2013/32 preciseras även att medlemsstaterna, om de vill avvika från regeln om att de vid en personlig intervju ska höra sökanden beträffande huruvida vederbörandes ansökan om internationellt skydd kan tas upp till prövning, endast kan göra detta med stöd av artikel 42 i detta direktiv när det gäller en efterföljande ansökan.¹⁹ Den omständigheten att unionslagstiftaren genom detta direktiv har valt dels att införa en tydlig och uttrycklig skyldighet för medlemsstaterna att ge den som ansöker om internationellt skydd möjlighet till en personlig intervju innan beslut i ärendet fattas, dels att upprätta en uttömmande förteckning av undantag från denna skyldighet, vittnar om att denne lagstiftare anser att den personliga intervjun är av grundläggande betydelse för asyلفörfarandet.²⁰

24. Den rätt som sökanden har enligt artiklarna 14 och 34 i direktiv 2013/32 att, vid en personlig intervju, ge sin synpunkt avseende tillämpligheten på sin specifika situation av en grund för avvisning ska, i princip, i enlighet med artikel 15.1 i detta direktiv utövas utan att familjemedlemmar är närvarande och åtföljas av särskilda garantier, vilka anges i artikel 15.2 och 15.3 och som ska säkerställa att sökandens rätt får effektiv verkan.²¹ Det ska emellertid påpekas att den nationella behöriga myndigheten kan anse att andra familjemedlemmars närvaro är nödvändig för att en korrekt prövning ska kunna göras, vilket tydligt visat att familjeproblematiken ska beaktas under förfarandets gång.

25. Det ska för det andra påpekas att domstolen tidigare har godtagit ett undantag från genomförandet av den mekanism för avvisning som föreskrivs i direktiv 2013/32 och mer specifikt från artikel 33.2 a i detta. Enligt domstolens praxis utgör denna bestämmelse hinder för att en medlemsstat använder sig av den möjlighet som den bestämmelsen ger att avvisa en ansökan om internationellt skydd med hänvisning till att sökanden redan beviljats sådant skydd i en annan medlemsstat, när de levnadsförhållanden som sökanden – i egenskap av person som beviljats detta skydd – kan förvänta sig i den andra medlemsstaten skulle innebära en allvarlig risk för att vederbörande utsattes för omänsklig eller förnedrande behandling, i den mening som avses i artikel 4 i stadgan.²²

26. Enligt domstolen utgör den möjlighet som erbjuds i artikel 33.2 a i direktiv 2013/32, inom ramen för det gemensamma asyلفörfarande som inrättas genom detta direktiv, ett uttryck för principen om ömsesidigt förtroende, som tillåter och tvingar medlemsstaterna att, mot bakgrund av det gemensamma europeiska asylsystemet, presumera att den behandling som personer som ansöker om internationellt skydd kan förvänta sig i respektive medlemsstat är förenlig med kraven i stadgan, i konventionen angående flyktingars rättsliga ställning, undertecknad den

¹⁸ Se dom av den 16 juli 2020, Addis (C-517/17, EU:C:2020:579, punkterna 46–48).

¹⁹ Av beslutet om hänskjutande följer att målet vid den nationella domstolen inte omfattas av en sådan situation, vilken avses i artikel 33.2 d och i artikel 40 i direktiv 2013/32. EU-domstolen angav i domen av den 9 september 2020, Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides, (Avvisning av en efterföljande ansökan – Överklagandefrist) (C-651/19, EU:C:2020:681, punkt 58), att varje efterföljande ansökan om internationellt skydd föregås av en första ansökan som *slutgiltigt har fått avslag*. Den behöriga myndigheten har i samband med den första ansökan gjort en uttömmande prövning för att fastställa huruvida den berörda sökanden uppfyller villkoren för att beviljas internationellt skydd.

²⁰ Se, för ett liknande resonemang, dom av den 16 juli 2020, Addis (C-517/17, EU:C:2020:579, punkterna 55 och 59).

²¹ Se, för ett liknande resonemang, dom av den 16 juli 2020, Addis (C-517/17, EU:C:2020:579, punkt 64).

²² Se domen Ibrahim m.fl., punkt 101, och beslut av den 13 november 2019, Hamed och Omar (C-540/17 och C-541/17, ej publicerat, EU:C:2019:964, punkt 43).

28 juli 1951 i Genève (Förenta nationernas fördragssamling, volym 189, s. 150, nr 2545 (1954) (nedan kallad Genèvekonventionen)) och i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, undertecknad i Rom den 4 november 1950 (nedan kallad Europakonventionen). Denna presumtion och utnyttjandet av denna möjlighet till följd därav kan inte anses motiverad när detta i realiteten inte är fallet i en viss medlemstat.²³

27. Av denna rättspraxis följer att presumtionen avseende iakttagandet av de grundläggande rättigheterna, som följer av principen om ömsesidigt förtroende, är motbevisbar och att domstolens resonemang, även om den vid besvarandet av den hänskjutande domstolens frågor i detta hänseende fastställde ett undantag från genomförandet av den mekanism för avvisning som föreskrivs i artikel 33.2 a i direktiv 2013/32 med hänvisning till ett åsidosättande av artiklarna 1 och 4 i stadgan, utgår från samtliga de grundläggande rättigheterna,²⁴ inbegripet artikel 7 avseende skydd för familjelivet och artikel 24.2 i denna avseende skyldigheten att beakta barnets bästa, samt artikel 18 i stadgan.²⁵

28. Frågan är, inom ramen för detta mål om förhandsavgörande, huruvida avvisningen av ansökan om internationellt skydd under de omständigheter som är aktuella i det nationella målet kan leda till ett åsidosättande av sökandens grundläggande rättigheter.

C. Allvarlig risk för en behandling som strider mot artikel 7 i stadgan, jämförd med artiklarna 18 och 24 i stadgan

1. Skydd för familjelivet enligt direktiven 2011/95 och 2013/32

29. Utformandet av ett gemensamt europeiskt asylsystem svarar på unionslagstiftarens vilja avseende beaktande av de grundläggande rättigheter som sökande av internationellt skydd har enligt Genève-konventionen, stadgan och Europakonventionen,²⁶ och bland annat rätten till skydd för familjeliv.

30. Såväl direktiv 2011/95 som direktiv 2013/32 antogs på grundval av artikel 78 FEUF och i syfte att uppnå det mål som anges i denna, en gemensam unionspolitik avseende asyl, subsidiärt skydd som överensstämmer med Genèvekonventionen, och att garantera iakttagandet av artikel 18 i stadgan. Vidare följer av skäl 3 i dessa båda direktiv att unionslagstiftaren, med inspiration av Europeiska rådets slutsatser från mötet i Tammerfors, har avsett att säkerställa att det gemensamma europeiska asylsystemet, som dessa direktiv bidrar till att fastställa, ska grunda sig

²³ Se, för ett liknande resonemang, domen Ibrahim m.fl., punkterna 83–86, och beslut av den 13 november 2019, Hamed och Omar (C-540/17 och C-541/17, ej publicerad, EU:C:2019:964, punkt 41).

²⁴ Denna slutsats bekräftas av användningen av ordet "bland annat" i punkt 83 i domen Ibrahim m.fl.

²⁵ I domen Ibrahim m.fl. (punkterna 95–100), prövade domstolen för övrigt en eventuell överträdelse av denna bestämmelse bestående i att en medlemsstat systematiskt, utan någon egentlig prövning, inte beviljade flyktingstatus till sökande av internationellt skydd som uppfyller kraven i kapitel II och III i direktiv 2011/95. Även om domstolen ansåg att denna behandling inte kunde anses vara förenlig med de skyldigheter som följer av artikel 18 i stadgan, fann den dock att andra medlemsstater med tillämpning av artikel 33.2 a i direktiv 2013/32, tolkad mot bakgrund av principen om ömsesidigt förtroende, får avvisa den nya ansökan som gjorts. I ett sådant fall ankommer det på den medlemsstat som har beviljat subsidiärt skydd att återuppta förfarandet för beviljande av flyktingstatus.

²⁶ Rätten till skydd för familjelivet garanteras i artikel 8 i Europakonventionen och enligt Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna (nedan kallad Europadomstolen) är familjesammanhållning en väsentlig rätt för flyktingar (Europadomstolens dom av den 10 juli 2014, Tanda-Muzinga mot Frankrike, CE:ECHR:2014:0710JUD000226010, § 75). EU-domstolen har, i dom av den 27 juni 2006, parlamentet/rådet (C-540/03, EU:C:2006:429, punkt 53), preciserat att även om en rätt för utlänningar att resa in till eller uppehålla sig på ett visst lands territorium i och för sig inte följer av Europakonventionen som en grundläggande rättighet kan det innebära intrång i den i artikel 8.1 i konventionen angivna rätten till respekt för familjelivet att utestänga en person från ett land där hans nära anhöriga bor.

på en fullständig och allomfattande tillämpning av Genèvekonventionen.²⁷ I slutakten från konferensen för Förenta nationernas befullmäktigade ombud som utarbetat konventionstexten erkändes uttryckligen en flyktings ”väsentliga rätt” till familjesammanhållning och de undertecknande staterna rekommenderades att vidta nödvändiga åtgärder för dess upprätthållande och, mer allmänt, för skydd för flyktingens familj, vilket medför ett nära samband mellan flyktingens rätt till sammanhållningen av sin familj och resonemanget avseende internationellt skydd.²⁸

31. Direktiv 2011/95 har till syfte att säkerställa full respekt för den mänskliga värdigheten och ”de asylsökandes och deras medföljande familjemedlemmars rätt till asyl” (skäl 16) och ålägger uttryckligen medlemsstaterna att säkerställa familjesammanhållningen, genom att föreskriva ett antal rättigheter för familjemedlemmarna till den person som åtnjuter internationellt skydd (artikel 23.1 och 23.2), varvid syftet är att underlätta integrationen av dessa personer i mottagarmedlemsstaten. I skäl 60 i direktiv 2013/32 nämns att detta direktiv respekterar de grundläggande rättigheter och iakttar de principer som erkänns i stadgan. Direktivet syftar särskilt till att säkerställa full respekt för den mänskliga värdigheten samt till att främja tillämpningen av bland annat artiklarna 18 och 24 i stadgan, och bör genomföras i enlighet med detta. Även om skyddet för familjelivet, som föreskrivs i artikel 7 i stadgan, inte ingår bland de främsta målen med detta direktiv, ska det erinras om att denna bestämmelse i stadgan enligt fast rättspraxis ska tolkas mot bakgrund av den skyldighet att ta hänsyn till barnets bästa som anges i artikel 24.2 i stadgan, och med beaktande av att det är nödvändigt för ett barn att regelbundet upprätthålla ett personligt förhållande till båda föräldrarna, vilket anges i punkt 3 i samma artikel.²⁹

32. I skäl 33 i direktiv 2013/32 anges tydligt att barnets bästa bör komma i främsta rummet när medlemsstaterna tillämpar detta direktiv,³⁰ i enlighet med stadgan och internationella konventionen om barnets rättigheter från år 1989,³¹ vilket tar sig uttryck i en uttrycklig och allmän skyldighet som föreskrivs i artikel 25.6 i detta direktiv. För att bedöma barnets bästa, ska medlemsstaterna särskilt beakta den underåriges välbefinnande och sociala utveckling, inbegripet dess bakgrund. Således får bestämmelserna i direktiv 2013/32 inte tolkas så att de åsidosätter ett underårigt barns regelbundna upprätthållande av personliga relationer med sina föräldrar, en grundläggande rättighet vars iakttagande obestriddligen sammanfaller med vad som är barnets bästa.³² Det ska erinras om att det inte bara ankommer på medlemsstaterna att tolka sin

²⁷ Se, för ett liknande resonemang, domen Ibrahim m.fl., punkt 97, och dom av den 23 maj 2019, Bilali (C-720/17, EU:C:2019:448, punkt 54).

²⁸ Se förslag till avgörande av generaladvokaten Mengozzi i målet Ahmedbekova (C-652/16, EU:C:2018:514, punkt 51) och förslag till avgörande av generaladvokaten Richard de la Tour avgörande i målet Bundesrepublik Deutschland (Sammanhållande av familjen) (C-91/20, EU:C:2021:384, punkt 66).

²⁹ Se dom av den 16 juli 2020, État belge (Familjeåterförening – Underårigt barn) (C-133/19, C-136/19 och C-137/19, EU:C:2020:577, punkt 34 och där angiven rättspraxis).

³⁰ Beaktandet av barnets bästa utgör för övrigt en övergripande fråga för alla rättsliga instrument som utgör det gemensamma europeiska asylsystemet.

³¹ Konventionen om barnets rättigheter, som antogs av Förenta nationernas generalförsamling i dess resolution 44/25 av den 20 november 1989, trädde i kraft den 2 september 1990. Den är bindande för alla medlemsstater och erkänner också principen om skydd för familjeliv. Den grundar sig på erkännandet, som uttrycks i sjätte skälet, att barnet, för att kunna uppnå en fullständig och harmonisk utveckling av sin personlighet, bör växa upp i en familjemiljö. I artikel 9 i denna konvention föreskrivs att konventionsstaterna ska säkerställa att ett barn inte skiljs från sina föräldrar mot deras vilja (punkt 1) och att de ska iaktta rätten för det barn som är skilt från sina båda föräldrar eller från en av dem att regelbundet upprätthålla ett personligt förhållande till och direkta kontakter med båda föräldrarna, utom då detta strider mot barnets bästa (se, för ett liknande resonemang, dom av den 27 juni 2006, parlamentet/rådet (C 540/03, EU:C:2006:429, punkt 57).

³² Se, analogt, dom av den 5 oktober 2010, McB. (C-400/10 PPU, EU:C:2010:582, punkt 60 och där angiven rättspraxis).

nationella rätt på ett sätt som står i överensstämmelse med unionsrätten, utan de ska även se till att de inte grundar sig på en tolkning av en sekundärrättslig bestämmelse som står i strid med de grundläggande rättigheter som skyddas genom unionens rättsordning.³³

33. Det kan i detta sammanhang³⁴ anses att för det fall sökanden av internationellt skydd, om han eller hon skulle återsändas till den medlemsstat som ursprungligen hade beviljat vederbörande flyktingstatus eller subsidiärt skydd, skulle vara utsatt för en allvarlig risk för att behandlas i strid med artikel 7 i stadgan, jämförd med artiklarna 18 och 24 i denna, borde den medlemsstat i vilken den nya ansökan lämnats in inte ha möjlighet att avvisa denna. Denna situation utgör, enligt min uppfattning, en sådan exceptionell omständighet som enligt domstolens praxis³⁵ krävs för att kullkasta den presumtion som följer av principen om ömsesidigt förtroende.

34. Bedömningen av en allvarlig risk att bli behandlad i strid med artikel 7 i stadgan, jämförd med artiklarna 18 och 24 i denna, kan först göras efter att sökanden beretts tillfälle att, vid den personliga intervjun angående huruvida ansökan kan tas upp till prövning som föreskrivs i artikel 14.1 och i artikel 34.1 i direktiv 2013/32, ange alla omständigheter, bland annat personliga, som kan bekräfta att en sådan risk finns. För det fall den beslutande myndigheten avser att avvisa en ansökan om internationellt skydd med stöd av det skäl som avses i artikel 33.2 a i direktiv 2013/32, är syftet med denna intervju således inte bara att sökanden ska beredas tillfälle att yttra sig över huruvida vederbörande faktiskt har beviljats internationellt skydd av en annan medlemsstat, utan framför allt att ge sökanden möjlighet att redogöra för samtliga omständigheter som utmärker hans eller hennes specifika situation så att myndigheten kan utesluta att han eller hon löper en sådan risk vid en eventuell överföring till denna andra medlemsstat.³⁶

35. När det gäller fastställandet av en allvarlig risk att denna grundläggande rätt till familjelivet inskränks, som ska bedömas i förhållande till skyldigheten att beakta barnets bästa, ska två omständigheter beaktas, nämligen dels den rättsliga ställningen för sökanden av internationellt skydd i den medlemsstat där vederbörande bor tillsammans med den medlem i hans eller hennes familj som beviljats sådant skydd, dels karaktären av de relationer som den berörda personen har med denna familjemedlem.

2. Sökandens ställning i mottagarmedlemsstaten

36. Sökandens innehav av en ställning som ger honom eller henne en viss stabilitet och säkerhet beträffande vederbörandes bosättning i mottagarmedlemsstaten förefaller kunna utesluta varje risk för återförvisning till den första medlemsstaten och, i enlighet därmed, garantera familjesammanhållningen i mottagarmedlemsstaten. Det ska i detta hänseende påpekas att de berörda parterna har gjort gällande att rätten till skydd för familjelivet och barnets bästa garanteras av rättsliga instrument som är tillämpliga på omständigheterna i målet, nämligen artikel 23 i direktiv 2011/95 och i direktiv 2003/86, vars genomförande gör det möjligt att erbjuda klaganden i det nationella målet en adekvat ställning.

³³ Se dom av den 13 mars 2019, E. (C-635/17, EU:C:2019:192, punkt 54 och där angiven rättspraxis).

³⁴ Som komplement kan det vidare även hänvisas till skäl 17 och artikel 17.2 i förordning nr 604/2013 av vilka följer att varje medlemsstat bör kunna frånga ansvarskriterierna, särskilt om det föreligger humanitära eller ömmande skäl, för att sammanföra familjemedlemmar, släktingar eller andra närstående och pröva en ansökan om internationellt skydd som den staten har mottagit eller som lämnats in i en annan medlemsstat, även om de inte skulle vara ansvariga för prövningen enligt de bindande kriterierna i denna förordning.

³⁵ Se domen Ibrahim m.fl., punkt 84.

³⁶ Se, analogt, dom av den 16 juli 2020, Addis (C-517/17, EU:C:2020:579, punkterna 49 och 53).

a) Artikel 23 i direktiv 2011/95

37. Kapitel VII i direktiv 2011/95, med rubriken ”Innebörden av internationellt skydd” har till syfte att definiera de förmåner som de som ansökt om flyktingstatus eller om status som subsidiärt skyddsbehövande och vilkas ansökningar har beviljats kan komma i åtnjutande av.³⁷ Bland dessa rättigheter finns upprätthållandet av en familjesammanhållning enligt artikel 23 i detta direktiv. Denna artikel innebär nämligen en skyldighet för medlemsstaterna att anpassa deras nationella lagstiftning så att familjemedlemmarna, i den mening som avses i artikel 2 j i detta direktiv, till den person som beviljats internationellt skydd på vissa villkor får åtnjuta de fördelar som föreskrivs i artiklarna 24–35 i direktiv 2011/95, vilka bland annat omfattar beviljande av uppehållstillstånd, tillträde till arbetsmarknaden och till utbildning, detta för att se till att familjen hålls samlad.³⁸ Syftet med dessa särskilda bestämmelser är i så långt som möjligt säkerställa att en person som beviljats internationellt skydd och vederbörandes familj integreras i mottagarmedlemsstaten.

38. Tre kumulativa villkor ska vara uppfyllda för att artikel 23 i direktiv 2011/95 ska vara tillämplig. För det första ska den person som eventuellt kan beviljas de aktuella fördelarna vara en familjemedlem i den mening som avses i artikel 2 j i detta direktiv. För det andra får vederbörande inte, för egen del, uppfylla kraven för att beviljas internationellt skydd. För det tredje ska hans eller hennes rättsliga ställning vara förenlig med beviljandet av de fördelar som föreskrivs i direktiv 2011/95.³⁹ Det är enligt min uppfattning lämpligt att särskilt undersöka de första två villkoren.

39. För det första avser artikel 2 j i direktiv 2011/95 familjemedlemmar till den person som beviljats internationellt skydd, om dessa familjemedlemmar befinner sig i samma medlemsstat i fråga om ansökan om internationellt skydd och under förutsättning att familjen existerade redan i ursprungslandet. Fadern, modern eller varje annan vuxen som ansvarar för en underårig omfattas av definitionen av ”familjemedlem”. Familjebanden ska således finnas innan familjen reser in i mottagarmedlemsstaten⁴⁰ och de aktuella familjemedlemmarna ska vistas i denna stat ”i fråga om ansökan om internationellt skydd”, en formulering som onekligen är otydlig. Jag instämmer med den tolkning som generaladvokaten Richard de la Tour gjorde av detta uttryck i sitt förslag till avgörande i målet Bundesrepublik Deutschland (Sammanhållande av familjen),⁴¹ att ett sådant kriterium innebär att familjemedlemmarna ska ha följt med den person som beviljats internationellt skydd från ursprungslandet till den mottagande medlemsstaten för att den sistnämnde ska kunna lämna in sin ansökan, vilket vittnar om familjens vilja att hålla samman. Detta anges i skäl 16 i direktiv 2011/95, där det klargörs att unionslagstiftaren ska säkerställa att rättigheterna för ”de asylsökande och deras medföljande familjemedlemmar” respekteras fullt ut.⁴²

³⁷ Se, analogt, dom av den 24 juni 2015, T. (C-373/13, EU:C:2015:413, punkt 68).

³⁸ Se, för ett liknande resonemang, dom av den 4 oktober 2018, Ahmedbekova (C-652/16, EU:C:2018:801, punkt 68).

³⁹ Det bör preciseras att uppfyllandet av dessa tre krav kan visa sig otillräckligt om den aktuella personen berörs av en av de situationer som medför undantag från beviljandet av internationellt skydd som föreskrivs i kapitlen III och V i direktiv 2011/95. Vidare anges i artikel 23.4 i denna rättsakt att medlemsstaterna får vägra, inskränka eller återkalla de förmåner som avses i artikel 23.1 och 23.2 med hänsyn till den nationella säkerheten eller den allmänna ordningen.

⁴⁰ Direktiv 2011/95 har inte till syfte att skydda familjeband som har skapats efter den asylsökandes inresa till mottagarmedlemsstaten. Detta skiljer direktivet från direktiv 2003/86 som även är tillämpligt på familjereationer som skapats efter referenspersonens inresa till den berörda medlemsstatens territorium (se artikel 2 d i direktiv 2003/86).

⁴¹ C-91/20, EU:C:2021:384, punkt 55.

⁴² Detta sistnämnda krav utgör en ny skillnad i förhållande till de bestämmelser om familjeåterförening som infördes genom direktiv 2003/86, eftersom det i artikel 5.3 i detta sistnämnda direktiv föreskrivs att ansökan om familjeåterförening, utom i undantagsfall, ska lämnas in ”när familjemedlemmarna vistas utanför den medlemsstat på vars territorium referenspersonen vistas”.

40. Då klaganden i det nationella målet är fader till en underårig flicka som uppenbarligen är ogift och som har beviljats status som subsidiärt skyddsbehövande, är det möjligt att han omfattas av kategorin "familjemedlemmar" enligt artikel 2 j tredje strecksatsen i direktiv 2011/95 under förutsättning att han uppfyller de båda ovannämnda villkoren, vilket inte, när det gäller det sistnämnda av dessa villkor, framgår klart av de handlingar som lämnats in till domstolen. Det framgår nämligen av begäran om förhandsavgörande och av det överklagande som klaganden lämnat in i det nationella målet att denne flydde från sitt land i slutet av år 2013 och kom till Österrike år 2014 där han beviljades flyktingstatus den 1 december 2015. Han lämnade därefter Österrike i början av år 2016 för att "återförenas" med sina döttrar i Belgien, vilka beviljades status som subsidiärt skyddsbehövande i detta land den 14 december 2016, och lämnade där in sin ansökan om internationellt skydd först den 14 juni 2018. Av denna erinran om de faktiska omständigheterna framgår att klaganden och hans barn har migrerat längs olika rutter, då klaganden inte följt med sina döttrar på deras resa från ursprungslandet till mottagarmedlemsstaten.

41. För det andra är artikel 23.2 i direktiv 2011/95 endast tillämplig på familjemedlemmar till den person som har beviljats internationellt skydd, vilka för egen del inte uppfyller kraven för att *erhålla* sådant skydd.⁴³ En tillämpning av denna bestämmelse förutsätter således en materiell prövning av den ansökan om internationellt skydd som den aktuella familjemedlemmen lämnat in och som lett till en negativ slutsats beträffande uppfyllandet av de materiella villkoren för beviljande av flyktingstatus eller status som subsidiärt skyddsbehövande såsom de anges i artiklarna 9–10 och 15 i direktiv 2011/95. Enligt lydelsen i artikel 32 i direktiv 2013/32 får medlemsstaterna endast anse en ansökan som ogrundad om den beslutande myndigheten har konstaterat att sökanden inte har rätt till internationellt skydd enligt direktiv 2011/95/EU. Det är emellertid fastställt att ett avvisande av en ansökan om internationellt skydd enligt artikel 33 i direktiv 2013/32 inte ska föregås av någon materiell bedömning av denna, vilket unionslagstiftaren just har avsett undvika för medlemsstaterna av processekonomiska skäl. Genomförandet av artikel 23.2 i direktiv 2011/95 avser endast situationer där ansökan om internationellt skydd inte hindras av någon grund för avvisning.

42. Frågan är också om det, endast beträffande denna särskilda fråga som gäller tillämpligheten av artikel 23.2 i direktiv 2011/95, är möjligt att beakta det specifika skäl för att avvisa en ansökan som föreskrivs i artikel 33.2 a i direktiv 2013/32. Det ursprungliga beslutet att bevilja internationellt skydd, efter en materiell prövning av en ansökan, är i linje med det i direktiv 2011/95 föreskrivna normativa systemet med för medlemsstaterna gemensamma begrepp och kriterier. Det ska erinras om att artikel 33.2 a i direktiv 2013/32, inom ramen för det gemensamma asylförfarande som inrättas genom detta direktiv, utgör ett uttryck för principen om ömsesidigt förtroende vilken, särskilt när det gäller området med frihet, säkerhet och rättvisa, innebär att respektive medlemsstat, förutom under exceptionella omständigheter, har en skyldighet att utgå från att alla de andra medlemsstaterna iakttar unionsrätten.⁴⁴ Även om det i, i det aktuella rättsläget, inte finns någon "europeisk" flyktingstatus eller subsidiärt skydd som är gemensamt för alla medlemsstater, utgör genomförandet av artikel 33.2 a i direktiv 2013/32 en form av underförstått erkännande av att den första medlemsstaten gjort en korrekt bedömning av huruvida ansökan om internationellt skydd var välgrundad.

⁴³ Med andra ord kan den berörda familjemedlemmen inte beviljas ett maximalt skydd, eftersom det inte har visats att denne löper risk för förföljelse eller allvarliga hot, med vederbörande kan, för att säkerställa upprätthållandet av familjesammanhållningen med den person som har beviljats skydd, åtnjuta olika fördelar vilket försätter honom eller henne i en situation som liknar den som gäller för den som beviljats skydd.

⁴⁴ Se, för ett liknande resonemang, domen Ibrahim m.fl., punkterna 84 och 85.

43. Mot denna bakgrund förefaller, oavsett om man betraktar beslutet att ansökan inte kan tas upp till prövning enbart ur en processuell synvinkel eller i kombination med det ovannämnda specifika skälet för avvisning, den situation som detta beslut medför kunna utgöra grund för slutsatsen att klaganden i det nationella målet, som har bevisad flyktingstatus, inte uppfyller villkoren för att åtnjuta de fördelar som anges i artiklarna 24–35 i direktiv 2011/95, eftersom artikel 23.2 i denna rättsakt inte är tillämplig.⁴⁵ Denna sistnämnda bestämmelse kan således inte garantera klaganden i det nationella målet en lösning för att beviljas ett uppehållstillstånd som gör det möjligt för honom att bo i samma medlemsstat som sina barn och att därmed undvika varje risk för inskränkning av den grundläggande rätten till skydd för familjelivet.

b) Direktiv 2003/86

44. Direktiv 2003/86 har, enligt dess artikel 1, till syfte att fastställa villkor för utövandet av rätten till familjeåterförening för tredjelandsmedborgare som vistas lagligen på medlemsstaternas territorier. Generellt sett är de mål som eftersträvas genom detta direktiv och som anges i skälen 4 och 8 i direktivet att underlätta berörda tredjelandsmedborgares integrering genom att låta dem leva ett normalt familjeliv och att fastställa förmånligare villkor för att flyktingar, med hänsyn till deras särskilda situation, ska kunna utöva sin rätt till familjeåterförening.⁴⁶

45. Dessa villkor, som föreskrivs i kapitel V i direktiv 2003/86, rör bokstavligen endast familjeåterförening av ”flyktingar”. I artikel 3.2 c i detta direktiv preciseras, bland annat, att detta direktiv inte ska tillämpas när referenspersonen är en tredjelandsmedborgare som har tillstånd att vistas i en medlemsstat på grundval av ”alternativa skyddsformer” enligt internationella förpliktelser, nationell lagstiftning eller praxis i medlemsstaterna. Denna formulering förklaras av att det i unionsrätten, vid den tidpunkt då direktiv 2003/86 antogs, inte fanns någon status som innebar rätt till subsidiärt skydd. Det kan konstateras att den europeiska asylrätten utvecklades väsentligt genom erkännandet av en sådan status i direktiv 2004/83/EG⁴⁷ och tillnärmningen av de båda skyddssystemen med direktiv 2011/95. Det framgår av skälen 8, 9 och 39 i direktiv 2011/95 att unionslagstiftaren hade för avsikt att inrätta en enhetlig status för samtliga personer som beviljats internationellt skydd och därför valt att ge subsidiärt skyddsbehövande samma rättigheter och fördelar som flyktingar, med förbehåll för nödvändiga och objektiva motiverade undantag.⁴⁸

⁴⁵ Det ska påpekas att kommissionen, i punkt 39 i sitt yttrande, har medgett att artikel 23.2 i direktiv 2011/95 inte är tillämplig mot bakgrund av att klaganden i det nationella målet har flyktingstatus. Även motparten i det nationella målet har medgett detta. Den italienska regeringen har däremot (i punkt 27 i sitt yttrande) gjort gällande att ”även om klaganden i det nationella målet inte kan beviljas flyktingstatus (då denna redan har erkänts i en annan medlemsstat), kan klaganden i det nationella målet under alla omständigheter beviljas uppehållstillstånd i den stat där hans underåriga dotter har beviljats subsidiärt skydd” liksom de övriga fördelar som föreskrivs i artikel 23.2 i direktiv 2011/95. Om detta påstående, som inte är tillräckligt motiverat, ska anses vara välgrundat, skulle detta innebära att det kan anses att beviljandet av flyktingstatus för klaganden skulle kunna beaktas av de belgiska myndigheterna för att avvisa den andra ansökan om internationellt skydd på grundval av artikel 33.2 a i direktiv 2013/32 och samtidigt motivera en tillämpning av artikel 23.2 i direktiv 2011/95 med hänsyn till att han inte uppfyller villkoren för att beviljas sådan status, vilket kan förefalla motsägelsefullt.

⁴⁶ Se dom av den 12 december 2019, *Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Familjeåterförening–System till en flykting)* C-519/18, EU:C:2019:1070, punkterna 34 och 58).

⁴⁷ Rådets direktiv 2004/83/EG av den 29 april 2004 om miniminormer för när tredjelandsmedborgare eller statslösa personer skall betraktas som flyktingar eller som personer som av andra skäl behöver internationellt skydd samt om dessa personers rättsliga ställning och om innehållet i det beviljade skyddet (EUT L 304, 2004, s. 12).

⁴⁸ Se dom av den 1 mars 2016, *Alo och Osso* (C-443/14 och C-444/14, EU:C:2016:127, punkt 32) och dom av den 13 september 2018, *Ahmed* (C-369/17, EU:C:2018:713, punkt 42). Det ska understrykas att kommissionen, år 2011, genom en Grönbok om rätt till familjeåterförening för tredjelandsmedborgare som är bosatta i Europeiska unionen (direktiv 2003/86/EG) (KOM/2011/0735 slutlig) startade en debatt om en eventuell reform av detta direktiv. En av diskussionspunkterna rörde just frågan om uteslutandet av subsidiärt skydd från direktivet tillämpningsområde. Trots stödet från ett flertal internationella organisationer, gjordes ingen omarbetning av detta direktiv med införande av personer som beviljats subsidiärt skydd i tillämpningsområdet för detta.

46. Trots denna betydande utveckling och frågor ställda av Europarådets kommissarie för mänskliga rättigheter⁴⁹ angående skillnaden i behandling mellan de båda berörda typerna av status, har EU-domstolen funnit att direktiv 2003/86 ska tolkas på så sätt att det inte är tillämpligt på tredjeland-medborgare som är familjemedlemmar till en person som beviljats status som subsidiärt skyddsbehövande. Den har i detta hänseende angett att eftersom de gemensamma kriterierna för att beviljas subsidiärt skydd har inspirerats av de befintliga systemen i medlemsstaterna, som de avser att harmonisera, i förekommande fall genom att ersätta dem, skulle den ändamålsenliga verkan av artikel 3.2 c i direktiv 2003/86 i betydande mån gå förlorad om man tolkade bestämmelsen på så sätt att den inte avser personer som beviljats status som subsidiärt skyddsbehövande enligt unionsrätten.⁵⁰ Det har emellertid fastställts att det underåriga barnet till klaganden i det nationella målet som är den potentiella "referenspersonen" i den mening som avses i artikel 2 c i direktiv 2003/86 har uppehållstillstånd i Belgien på grund av dess status som subsidiärt skyddsbehövande, vilket enligt ovannämnda rättspraxis utesluter en familjeåterförening i detta land.

47. Mot bakgrund av detta konstaterande har kommissionen hänfört till möjligheten att lämna in en ansökan om familjeåterförening i Österrike, det land där klaganden i det nationella målet har flyktingstatus. Vidare har den hänfört till den belgiska lagstiftningen som tillåter en sådan återförening när referenspersonen har beviljats status som subsidiärt skyddsbehövande, bland annat i förhållande till en fader eller moder till den person som beviljats sådan status som kommer för att bo med vederbörande, under förutsättning att han eller hon är under 18 år och har rest in till Belgien utan medföljande myndig utlänning som är ansvarig för honom eller henne enligt lag och inte i praktiken har tagits omhand av en sådan person därefter, eller har lämnats ensam efter sin inresa. När det gäller den förstnämnda av de ovannämnda situationerna innebär den enligt min mening flera svårigheter som kan betecknas som oöverkomliga.

48. För det första kan genomförandet av direktiv 2003/86 leda till en tillfällig familjeseparation. Enligt artikel 2 a–d i direktiv 2003/86 är detta direktiv endast tillämpligt på tredjeland-medborgare, det vill säga personer som inte är unionsmedborgare enligt artikel 20.1 FEUF, som "vistas lagligen i en medlemsstat" och som ansöker om familjeåterförening, eller vars familjemedlemmar ansöker om familjeåterförening för att förenas med honom/henne, samt familjemedlemmar till en tredjeland-medborgare som återförenas med referenspersonen för att upprätthålla familjeenheten, oavsett om familjebanden knutits före eller efter referenspersonens inresa. En sådan ansökan ska i princip lämnas in och prövas när familjemedlemmarna vistas utanför den medlemsstat på vars territorium referenspersonen vistas.⁵¹ Klaganden i det nationella målet kan således, i förekommande fall, vara tvungen att lämna Belgien och sina döttrar⁵² för att ensam resa till Österrike och bosätta sig där, ett land i vilket han får vistas

⁴⁹ Europarådets kommissarie för mänskliga rättigheter uttryckte tveksamhet beträffande huruvida uteslutandet av personer som beviljats subsidiärt skydd från bestämmelserna i direktiv 2003/86 var förenligt med Europakonventionen ("Genomföra rätten till familjeåterförening för flyktingar i Europa", Tematiskt dokument, 2017). Europadomstolen fastställde, när den avgjorde huruvida föreskrivandet av en karensperiod på tre år för att beviljas familjeåterförening för personer som beviljats subsidiärt eller tillfälligt skydd var förenlig med artikel 8 i Europakonventionen, att denna bestämmelse hade åsidosatts, i dom av den 9 juli 2021, M.A mot Danmark (CE:ECHR:2021:0709JUD000669718). Europadomstolen underströk emellertid att situationen för personer som beviljats subsidiärt skydd inte är densamma som situationen för flyktingar (§ 153) och att medlemsstaterna förfogar över ett brett utrymme för skönsmässig bedömning när det gäller åtnjutande av familjeåterförening för personer som beviljats subsidiärt skydd (§ 155). Europadomstolen har således inte ifrågasatt åtskillnaden mellan de två typerna av skyddsstatus.

⁵⁰ Se dom av den 7 november 2018, K och B (C-380/17, EU:C:2018:877, punkt 33) och dom av den 13 mars 2019, E. (C-635/17, EU:C:2019:192, punkt 34). Beträffande fastställande i doktrinen av en restriktiv tolkning av direktiv 2003/86, se Peers S., *EU Justice and Home Affairs Law (Volume 1: EU Immigration and Asylum Law)*, fjärde upplagan, OUP, Oxford 2016, s. 402.

⁵¹ I artikel 5.1 i direktiv 2003/86 föreskrivs att medlemsstaterna ska avgöra om en ansökan om inresa och vistelse för familjeåterförening ska lämnas in av referenspersonen eller av dennes familjemedlemmar.

⁵² Situationen förefaller särskilt komplex, eftersom han enligt överklagandet bor med sin underåriga dotter, sin sambo (syrisk flykting) hos vilken hans dotter placerats i familjehem, deras gemensamma barn och sambons barn.

lagligen mot bakgrund av att han beviljats flyktingstatus där. Hans barn skulle däremot inte kunna resa in i detta land under den tid då ansökan prövas, vilken kan vara nio månader, en period som kan förlängas. Artikel 5.3 andra stycket och skäl 7 i direktiv 2003/86 tillåter emellertid medlemsstaterna att avvika från den allmänna bestämmelsen i första stycket och godta en ansökan som lämnas in när familjemedlemmarna redan befinner sig inom dess territorium, och detta ”i lämpliga fall” som ska fastställas inom ramen för deras utrymme för skönsmässig bedömning.

49. För det andra är det möjligt att klaganden i det nationella målet inte kan dra nytta av alla bestämmelser i direktiv 2003/86 som föreskriver en mer förmånlig behandling av ansökningar om familjeåterförening för flyktingar. Som en avvikelse föreskrivs i artikel 12.1 i detta direktiv att medlemsstaterna inte får kräva att flyktingen och/eller dennes familjemedlemmar ska styrka att referenspersonen har en lämplig bostad, sjukförsäkring och stabila försörjningsmedel som är tillräckliga för att försörja honom eller henne själv och hans eller hennes familjemedlemmar. Bortsett från att denna avvikelse inte avser återförening med myndiga barn, tillåter tredje stycket i samma punkt i denna artikel medlemsstaterna att kräva att flyktingen uppfyller villkoren i artikel 7 i direktivet om ansökan om familjeåterförening inte lämnas in inom tre månader efter det att flyktingstatus har beviljats. I förevarande mål är det uppenbart att ansökan om familjeåterförening kommer att lämnas in mer än tre månader efter det att flyktingstatus beviljades, vilket skedde den 1 december 2015. Uppfyllandet av nämnda villkor skulle kunna vara särskilt problematiskt för klaganden i det nationella målet som, sedan flera år, bor i Belgien med sina barn.

50. För de tredje kan genomförandet av direktiv 2003/86 leda till en separation av syskon.⁵³ Artikel 4.2 b i detta direktiv föreskriver nämligen att medlemsstaterna ”får” tillåta inresa och vistelse för ogifta myndiga barn till referenspersonen om barnen ”av hälsoskäl bevisligen inte kan försörja sig själva”. Medlemsstaterna har således ingen skyldighet att tillåta myndiga barn till referenspersonen att resa in till deras territorium och, om de gör detta, ska en sådan tillåtelse nödvändigvis vara villkorad av bevis avseende en beroendesituation i förhållande till den berörda föräldern, vilket inte framgår av de handlingar som getts in till domstolen.

51. För det fjärde skulle en familjeåterförening i Österrike i praktiken få till följd att barnen förlorar den status som subsidiärt skyddsbehövande som de beviljats i Konungariket Belgien och de fördelar som följer av denna status. Om de berörda beslutade att lämna in ansökningar om internationellt skydd i Österrike, skulle de vidare kunna mötas av samma grund för avvisning som den som angetts beträffande faderns ansökan och som är föremål för det nationella målet⁵⁴. Barnen till klaganden i det nationella målet skulle, till följd av en familjeåterförening enligt direktiv 2003/86, ha egenskapen av familjemedlemmar till referenspersonen, det vill säga rättsligt sett stå i en beroendesituation i förhållande till referenspersonen som skulle kunna vara i flera år innan barnen beviljas eget uppehållstillstånd.⁵⁵ Vidare finns det verkliga skillnader mellan de

⁵³ Europadomstolen har erkänt att familjeliv kan existera inom en syskonskara och har angett att en uppdelning av syskon bör undvikas, inom ramen för förfaranden för placering av barn, eftersom en sådan kan strida mot barnets bästa (Europadomstolens dom av den 18 februari 1991, *Moustaquim mot Belgien* (CE:ECHR:1991:0218JUD001231386, § 36) och dom av den 6 april 2010, *Mustafa och Armağan Akin mot Turkiet*, CE:ECHR:2010:0406JUD000469403, § 19).

⁵⁴ Den österrikiska lagstiftning som införlivar direktiv 2013/32 föreskriver att en asylansökan ska avvisas om ett internationellt skydd har beviljats av en annan medlemsstat. (§ 4a Bundesgesetz über die Gewährung von Asyl (Asylgesetz 2005-- AsylG 2005) tillgänglig på följande adress (på tyska): <https://www.ris.bka.gv.at/GeltendeFassung.wxe?Abfrage=Bundesnormen&Gesetzesnummer=20004240>.

⁵⁵ Se artiklarna 13 och 15 i direktiv 2003/86. I domen av den 14 mars 2019, *Y. Z. m.fl.* (Vilseledande eller bedrägeri i samband med [familjeåterförening]) (C-557/17, EU:C:2019:203, punkt 47) fann domstolen att det av direktivets mål, såsom det framgår av skäl 4, och en samlad läsning av detta direktiv, bland annat artiklarna 13.3 och 16.3, följer att så länge familjemedlemmar inte har förvärvat någon självständig uppehållsrätt med stöd av artikel 15 i detta direktiv är uppehållsrätten en rättighet som härrör från den berörda referenspersonen, och som är avsedd att främja dennes integrering.

fördelar som familjemedlemmarna till en tredjelandsmedborgare åtnjuter på grundval av direktiv 2003/86 och de rättigheter som gäller för personer som har beviljats internationellt skydd, till nackdel för de förstnämnda.⁵⁶ Vidare tillkommer de förutsägbara anpassningssvårigheter som är knutna till en ny vistelse i en annan medlemsstat, efter flera år i Belgien, och ett avbrott av de sociala och känslomässiga band som knutits i detta land.

52. Det ska i detta sammanhang erinras om att bestämmelserna i direktiv 2003/86 ska tolkas och tillämpas mot bakgrund av artiklarna 7, 24.2 och 24.3 i stadgan, vilket för övrigt framgår av lydelsen av skäl 2 och artikel 5.5 i det direktivet. Enligt dessa bestämmelser är medlemsstaterna skyldiga att vid prövningen av ansökningar om familjeåterförening ta hänsyn till de berörda barnens bästa och sträva efter att främja familjelivet. Utöver detta sistnämnda mål, har direktivet till syfte att ge skydd för tredjelandsmedborgare, särskilt underåriga.⁵⁷ Det förefaller enligt min mening, mot denna bakgrund, svårt att göra gällande att genomförandet av direktiv 2003/86 för en familjeåterförening i den medlemsstat som beviljat flyktingstatus, vilket således gör denna norm tillämplig, är förenlig med ovannämnda grundläggande rättigheter för underåriga barn. Denna lösning medför bland annat en förlust av den status som ett subsidiärt skydd medför, samt de fördelar som hänger samman med denna, vilka i princip inte kan återfås i det nya mottagarlandet, och en eventuell separation av syskon, vilket är en minst sagt paradoxal konsekvens i samband med en familjeåterförening.

53. Vad gäller den andra lösningen avseende en familjeåterförening som enligt den belgiska lagstiftningen tillåts på vissa villkor, ska det erinras om möjligheten, för medlemsstaterna, enligt artikel 3.5 i direktiv 2003/86, att på grundval av deras nationella lagstiftning bevilja en rätt till inresa och vistelse på mer förmånliga villkor. Kommissionen angav, i detta hänseende, i sina riktlinjer för tillämpningen av direktiv 2003/86, att personer som beviljats subsidiärt skydd har samma behov av internationellt skydd som flyktingar, och uppmanar därför medlemsstaterna att anta bestämmelser som beviljar flyktingar och personer som beviljats tillfälligt eller subsidiärt skydd liknande rättigheter som flyktingar.⁵⁸ Även om ett stort antal medlemsstater i sina lagstiftningar föreskriver en möjlighet för mottagarna av subsidiärt skydd att lämna in en ansökan om familjeåterförening på samma villkor som flyktingar, finns det fortfarande olikheter i dessa lagstiftningar, då vissa alltså innehåller väsentliga skillnader i behandlingen mellan flyktingar och subsidiärt skyddsbehövande när det gäller villkoren för tillgång till familjeåterförening.⁵⁹ Det kan i förevarande fall konstateras att det av det överklagande som klaganden i det nationella målet gett in till den hänskjutande domstolen framgår att han utan framgång försökt uppnå en familjeåterförening med sin underåriga dotter, då han inte kunnat

⁵⁶ I artiklarna 29, 30 och 32 i direktiv 2011/95 föreskrivs flera rättigheter och skyldigheter till förmån för personer som beviljats internationellt skydd som inte nämns i direktiv 2003/86 för referenspersonens familjemedlemmar, nämligen tillgång till socialförsäkring, hälsovård och bostad. De sistnämnda åtnjuter en rätt att få tillträde till anställning eller egen företagsverksamhet med tillämpning av artikel 14 i direktiv 2003/86 men medlemsstaterna får ange en tidsgräns på tolv månader innan de tillåter utövandet av sådan verksamhet och begränsa sådant tillträde för ogifta myndiga barn.

⁵⁷ Se dom av den 13 mars 2019, E. (C-635/17, EU:C:2019:192, punkterna 46 och 56).

⁵⁸ COM (2014) 210 final, punkt 6.2, s. 25 och 26.

⁵⁹ Dessutom har, med hänsyn till svårigheterna i samband med flyktingkrisen år 2015, vissa medlemsstater, såsom Förbundsrepubliken Tyskland och Konungariket Sverige, tillfälligt begränsat möjligheten till familjeåterförening för personer som beviljats subsidiärt skydd (Rapport från kommissionen till Europaparlamentet och rådet om genomförandet av direktiv 2003/86/EG om rätt till familjeåterförening, av den 29 mars 2019, COM(2019) 162 final, s. 4, UNHCR "The 'Essential Right' to Family Unity of Refugees and Others in Need of International Protection in the Context of Family Reunification", s. 142–145 och "Réaliser le droit au regroupement familial des réfugiés en Europe", tematiskt dokument publicerat av Europarådets kommissarie för mänskliga rättigheter, 2017, sidorna 32–34).

lägga fram de relevanta dokument som den behöriga kommunala myndigheten begärde. Det nämns vidare i beslutet om hänskjutande att den berörda personen inte har beviljats något uppehållstillstånd i Belgien.⁶⁰

54. Det kan emellertid i allmänhet hända att en tredjelandsmedborgare, som redan har beviljats internationellt skydd i en första medlemsstat, lyckas resa in i en annan medlemsstat för att återförenas med sin familj och lämnar in en ny ansökan om skydd i denna andra medlemsstat och parallellt beviljas ett uppehållstillstånd enligt artikel 13.2 i direktiv 2003/86 eller enligt en nationell mer förmånlig införlivandelagstiftning. Annars kan denna medborgare beviljas en nationell skyddsstatus, av andra skäl än behovet av internationellt skydd, det vill säga godtyckligt och av välvilja eller av humanitära skäl, som inte omfattas av tillämpningsområdet för direktiv 2011/95. Det följer nämligen av artikel 2 h slutet i direktiv 2011/95 att detta direktiv tillåter att mottagarmedlemsstaten, enligt deras nationella lagstiftning, beviljar en ”annan typ” av skydd med medföljande rättigheter som tillåter personer som inte åtnjuter flyktingstatus eller har beviljats subsidiärt skydd att vistas på dess territorium.⁶¹ Det skulle i dessa båda situationer behöva kontrolleras huruvida dessa typer av status kan garantera en viss stabilitet avseende vistelse och därmed avseende familjesammanhållning i denna stat. Om svaret är jakande, bör mottagarmedlemsstaten, enligt min uppfattning, kunna utnyttja sin möjlighet enligt artikel 33.2 a i direktiv 2013/32 att avvisa ansökan om internationellt skydd, oberoende av varje bedömning av relationen mellan sökanden och den aktuella familjemedlemmen.⁶²

3. Relationen mellan sökanden och medlemmen i hans familj

55. Som följer av förklaringarna till stadgan och i enlighet med artikel 52.3 i denna rättsakt, ska det understrykas att de rättigheter som garanteras i artikel 7 i stadgan har samma innebörd och räckvidd som dem som garanteras i artikel 8 i Europakonventionen, såsom den tolkats i Europadomstolens praxis. Europadomstolen gör, i mål som kombinerar familjeliv⁶³ och immigration, en avvägning av de föreliggande intressena, det vill säga de berörda individernas personliga intresse av att ha ett familjeliv på ett visst territorium och det av staten eftersträfvade allmänna intresset, i förevarande fall av att kontrollera immigrationen. När barn berörs anser Europadomstolen att barnets bästa ska beaktas. Europadomstolen framhåller på denna punkt att det råder bred enighet, särskilt inom internationell rätt, om att barnets bästa ska ha företräde vid alla beslut som berör dem. Detta intresse är förvisso inte ensamt avgörande men det måste garanterat tillmätas stor vikt. Följaktligen fäster Europadomstolen, i mål angående

⁶⁰ Klaganden i det nationella målet befinner sig således uppenbarligen på en medlemsstats territorium utan att uppfylla villkoren för inresa, uppehälle eller vistelse i denna stat och vistas, enbart av detta skäl, således olagligt där, även om han innehar ett giltigt uppehållstillstånd i en annan medlemsstat på grund av att han där har beviljats flyktingstatus. Han ska således ofördröjligen återvända till den andra medlemsstaten i enlighet med artikel 6.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/115/EG av den 16 december 2008 om gemensamma normer och förfaranden för återvändande av tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i medlemsstaterna (EUT L 348, 2008, s. 98) och kan, i förekommande fall, med tvång överföras till denna med stöd av den nationella lagstiftningen i den medlemsstat där han vistas (dom av den 24 februari 2021, M m.fl. (Överföring till en medlemsstat) (C-673/19, EU:C:2021:127, punkterna 30, 33 och 45–48)).

⁶¹ Se dom av den 9 november 2010, B och D (C-57/09 och C-101/09, EU:C:2010:661), punkterna 116–118), och dom av den 23 maj 2019, Bilali (C-720/17, EU:C:2019:448, punkt 61).

⁶² Det är visserligen sannolikt att beviljandet av en sådan status, i praktiken, kan förebygga att en ansökan om internationellt skydd lämnas in i familjens mottagarmedlemsstat eller medföra att den dras tillbaka.

⁶³ Klaganden i det nationella målet vistas, sedan 2016, i Belgien och bor under samma tak som sin underåriga dotter. Denna situation utmärker obestriddligen förekomsten av ett ”familjeliv”, såsom Europadomstolen har krävt i sin praxis avseende artikel 8 i Europakonventionen, varvid ska påpekas att begreppet ”familjeliv” kan omfatta förhållandet mellan ett barn fött inom eller utom äktenskap och dess fader, oavsett huruvida modern finns i hushållet eller inte, och att det skydd som denna bestämmelse garanterar omfattar alla medlemmar i familjen (Europadomstolens dom av den 3 oktober 2014, Jeunesse mot Nederländerna (CE:ECHR:2014:1003UD001273810, § 117)).

familjeåterförening, särskilt stor vikt vid de aktuella underårigas situation, särskilt deras ålder, deras situation i det aktuella landet eller de aktuella länderna och deras nivå av beroende i förhållande till sina föräldrar.⁶⁴

56. Det ska påpekas att även EU-domstolen har använt detta begrepp avseende ett beroendeförhållande i sin praxis avseende migrationstvister.⁶⁵ Så är fallet vad gäller beviljande till en tredjelandsmedborgare, på grundval av artiklarna 20 och 21 FEUF, av en härledd uppehållsrätt i unionen som är möjlig genom en familjemedlem som är unionsmedborgare, om det föreligger ett beroendeförhållande mellan dem och detta skulle leda till att unionsmedborgaren blev tvungen att följa med tredjelandsmedborgaren och lämna unionen i dess helhet.⁶⁶ En hänvisning kan även göras till domstolens praxis avseende den individualiserade prövning av ansökningar om familjeåterförening som föreskrivs i artikel 17 i direktiv 2003/86 och som ska beakta alla relevanta omständigheter i det aktuella fallet och fäster särskild uppmärksamhet vid de berörda barnens bästa och strävar efter att främja familjelivet. Deras grad av beroende av föräldrarna är en av de omständigheter som ska beaktas.⁶⁷

57. Mot denna bakgrund ska den behöriga nationella myndighetens bedömning av om det finns en allvarlig risk för en behandling i strid med artikel 7 i stadgan, jämförd med artikel 24 i denna, vilken ska göras efter en personlig intervju som föreskrivs i artiklarna 14 och 34 i direktiv 2013/32, genomföras mot bakgrund av alla relevanta omständigheter i målet, inbegripet bland annat barnets ålder, dess situation i det aktuella landet⁶⁸ och graden av barnets beroende i förhållande till föräldrarna, med beaktande av barnets fysiska och emotionella utveckling och graden av dess känslomässiga relation till sina föräldrar, då allt detta kan karaktärisera den risk som separationen från föräldrarna skulle innebära för relationen mellan föräldrarna och barnet samt för barnets välmående. Den omständigheten att föräldern bor tillsammans med det underåriga barnet är således en av de faktorer som ska beaktas vid bedömningen av om det föreligger ett beroendeförhållande mellan dem, men utgör inte en nödvändig förutsättning.⁶⁹

D. Slutsats i denna del

58. Mot denna bakgrund föreslår jag att domstolen ska slå fast att artikel 33.2 a i direktiv 2013/32 ska tolkas så att den utgör hinder för att en medlemsstat utnyttjar sin möjlighet enligt denna bestämmelse att avvisa en ansökan om flyktingstatus med motiveringen att sökanden redan har beviljats sådan status av en annan medlemsstat, när denna sökande löper en allvarlig risk att, om han eller hon återvänder till denna andra medlemsstat, utsätts för en behandling som strider mot det skydd för familjelivet som föreskrivs i artikel 7 i stadgan, jämförd med skyldigheten att beakta barnets bästa som anges i artikel 24.2 i stadgan. Jag anser inte att denna tolkning står i strid med syftena med detta direktiv eller, mer allmänt, med syftena med det gemensamma europeiska asylsystemet.

⁶⁴ Europadomstolens dom av den 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederländerna (CE:ECHR:2014:1003JUD001273810, § 109 och 118).

⁶⁵ Det följer vidare av skäl 16 och artikel 16 i förordning nr 604/2013 att förekomsten av ett beroendeförhållande mellan en sökande av internationellt skydd och vissa av hans eller hennes familjemedlemmar, för att säkerställa full respekt för principen om familjens enhet och hänsyn till barnets bästa, utgör ett bindande ansvarskriterium.

⁶⁶ Se, för ett liknande resonemang, dom av den 8 maj 2018, K.A. m.fl. (Familjeåterförening i Belgien) (C-82/16, EU:C:2018:308, punkt 52).

⁶⁷ Se, för ett liknande resonemang, dom av den 13 mars 2019, E. (C-635/17, EU:C:2019:192, punkt 59).

⁶⁸ Av domen av den 14 mars 2019, Y. Z. m.fl. (Vilsledande eller bedrägeri i samband med [familjeåterförening]) (C-557/17, EU:C:2019:203, punkt 54) följer att myndigheterna kan beakta hur länge barnet och dess förälder har varit bosatta i mottagarmedlemsstaten, barnets ålder då det anlände till denna medlemsstat och huruvida det eventuellt har vuxit upp och fått sin utbildning där, samt huruvida barnet och föräldern har familjeband, ekonomiska, sociala och kulturella band med den medlemsstaten.

⁶⁹ Se, analogt, dom av den 8 maj 2018, K.A. m.fl. (Familjeåterförening i Belgien) (C-82/16, EU:C:2018:308, punkterna 71–73).

59. När det gäller processekonomi, kan inte med framgång göras gällande en ökad eller oproportionerlig arbetsbörda för de behöriga nationella myndigheterna med hänsyn till de processuella krav som redan föreskrivs i direktiv 2013/32, särskilt skyldigheten avseende en personlig intervju före varje beslut, inbegripet beslut om avvisning av ansökan. Genomförandet av en sådan intervju gör det möjligt att fastställa sökandens familjesituation och, i förekommande fall, uppskatta vederbörandes behov av internationellt skydd. Detta förfarande tillåter således den behöriga myndigheten att på bästa och snabbaste sätt bedöma sökandens situation, i såväl den berördes som medlemsstatens intresse, vilket bidrar till målet om skyndsamhet och kravet på en fullständig prövning av ansökan.

60. Beträffande förebyggande av sekundära flyttningar, anser jag att situationen avseende klaganden i det nationella målet, vilken har förflyttat sig till en annan medlemsstat efter att ha beviljats flyktingstatus i syfte att återförenas med sina barn och bo med dem, inte egentligen omfattas av detta begrepp. Denna förflyttning inom unionen är inte, till skillnad från vad som anges i skäl 13 i direktiv 2013/32, uteslutande motiverad av skillnader i medlemsstaternas rättsliga ramar utan av att utnyttja en grundläggande rättighet som föreskrivs i artikel 7 i stadgan. Med andra ord utgör inte klagandens agerande vad som allmänt benämns ”forum shopping” för asyl, eftersom den berörda personen inte har strävat efter ett bättre rättsligt skydd eller att utnyttja de nivåskillnader avseende socialförsäkring som medlemsstaterna erbjuder för att uppnå bättre materiella levnadsvillkor. Vidare förefaller, med hänsyn till de villkor som reglerar förbudet för medlemsstaterna att genomföra artikel 33.2 a i direktiv 2013/32, utsikterna för en ”överbelastning” av systemet föga sannolika.

61. Den lösning som jag föreslår i detta förslag till avgörande är, enligt min uppfattning, fullt förenlig med andra mål som unionslagstiftaren eftersträvar genom utarbetandet av det gemensamma europeiska asylsystemet, nämligen harmonisering av normer bland annat på områdena asylförfarande, skydd och integration för personer som beviljats internationellt skydd och familjemedlemmar till dessa i mottagarmedlemsstaten samt företrädet för barnens bästa vid beslutsfattanden. Den tolkning som jag föreslår av artikel 33.2 a i direktiv 2013/32 förefaller lämplig i ett sammanhang som präglas av mångfalden av möjliga situationer för sökanden av internationellt skydd inom unionen. Den omständigheten att denna bestämmelse är fakultativ för medlemsstaterna, att flyktingstatus erkänns automatiskt, som en härledd rätt, för en familjemedlem till en person som har beviljats internationellt skydd genom vissa nationella lagstiftningar som har genomfört artikel 3 i direktiv 2011/95 och att nationella införlivanden av direktiv 2003/86 ibland har medfört att flyktingstatus likställs med subsidiärt skydd bekräftar denna heterogenitet, i strid med målet avseende en harmoniseringsprocess som strävar efter att sökanden av internationellt skydd behandlas på ett identiskt och lämpligt sätt, oavsett var inom unionens territorium de befinner sig.

E. Konsekvenserna av att ansökan om internationellt skydd kan tas upp till prövning

62. Den hänskjutande domstolen har, genom den andra tolkningsfrågan, i huvudsak önskat få klarhet i huruvida direktiv 2011/95 ska tolkas så att det medför en skyldighet för mottagarmedlemsstaten att utvidga ett beviljande av internationellt skydd till ett underårigt barn till den förälder som bor med barnet i enlighet med den rätt till skydd för familjeliv som föreskrivs i artikel 7 i stadgan, jämförd med den skyldigheten att beakta barnets bästa som föreskrivs i artikel 24.2 i denna stadga. Svaret på denna fråga innebär, enligt min uppfattning, att flera konstateranden ska göras med anknytning till de konsekvenser som skulle följa av att mottagarmedlemsstaten inte kan utnyttja den möjlighet som den har enligt artikel 33.2 a i direktiv 2013/32 och således att ansökan om internationellt skydd kan tas upp till prövning.

63. För det första ska det erinras om att den mekanism för avvísning som föreskrivs i artikel 33.2 a i direktiv 2013/32 utgör ett undantag från medlemsstaternas skyldighet att pröva alla ansökningar om internationellt skydd, det vill säga att bedöma huruvida den berörda sökanden har rätt till ett internationellt skydd i enlighet med direktiv 2011/95. Detta framgår av dess artikel 1 att detta inför normer – för det första – för när tredjelandsmedborgare eller statslösa personer ska anses berättigade till internationellt skydd, – för det andra – för en enhetlig status för flyktingar och personer som uppfyller kraven för att betecknas som subsidiärt skyddsbehövande, och – för det tredje – för innehållet i det beviljade skyddet. Domstolen har redan förtydligat att det av artiklarna 13 och 18 i direktiv 2011/95, jämförda med de i artikel 2 d och f i direktivet angivna definitionerna av ”flykting” och ”person som uppfyller kraven för att betecknas som subsidiärt skyddsbehövande”, framgår att internationellt skydd i den mening som avses i det direktivet i princip ska beviljas en tredjelandsmedborgare eller statslös person som har välgrundad fruktan för förföljelse på grund av ras, religion, nationalitet, politisk åskådning eller tillhörighet till viss samhällsgrupp, eller som löper en verklig risk för att lida allvarlig skada i den mening som avses i artikel 15 i direktivet.⁷⁰

64. För det fall en medlemsstat i en situation inte kan använda sin möjlighet enligt artikel 33.2 a i direktiv 2013/32, ankommer det följaktligen på denna medlemsstat att pröva den ansökan om internationellt skydd som har getts in till den och kontrollera huruvida sökanden av internationellt skydd uppfyller de materiella villkoren för beviljande av sådant skydd såsom de beskrivs ovan. Medlemsstaten ska således betrakta och behandla den berörda tredjelandsmedborgaren som en förstagångssökande av internationellt skydd, oberoende av det skydd som denne redan har beviljats av en annan medlemsstat. Konsekvenserna av en sådan situation har beaktats av unionslagstiftaren inom ramen för den mekanism för avvísning som föreskrivs i artikel 33.2 a i direktiv 2013/32⁷¹ och, om denna bestämmelse inte helt ska fräntas sin ändamålsenliga verkan, får den omständigheten att en första medlemsstat har meddelat ett förhandsgodkännande av internationellt skydd inte på nytt beaktas på något sätt vid den materiella prövningen av ansökan.⁷²

65. För det andra har samtliga berörda parter i huvudsak understrukit att den ansökan som klaganden i det nationella målet har gett in har till syfte att säkerställa eller är endast motiverat av familjeåterförening, eftersom den berörda personen inte drivs av något behov av internationellt skydd, då detta redan har beviljats i Österrike. Hans ansökan om internationellt skydd är således inte i realiteten en sådan och kan inte, mot bakgrund av lydelsen och den allmänna systematiken i samt syftena med direktiv 2011/95, medföra ett beviljande av en status som avser detta skydd. Det förefaller, i detta hänseende, nödvändigt att göra en tydlig åtskillnad mellan det rättsliga instrumentet i sig, ansökan om internationellt skydd, och hållbarheten i de argument och värdet av den bevisning som framförts till stöd för denna samt den eventuella bakomliggande motivering som sökanden av internationellt skydd kan ha.

⁷⁰ Se dom av den 29 juli 2019, Torubarov (C-556/17, EU:C:2019:626, punkterna 48 och 49).

⁷¹ Enligt artikel 32 i direktiv 2013/32 får medlemsstaterna, om inte annat följer av artikel 27 i detta angående återkallelse av ansökan, endast anse en ansökan som ogrundad om den beslutande myndigheten har konstaterat att sökanden inte har rätt till internationellt skydd enligt direktiv 2011/95. En ansökan får även anses vara uppenbart ogrundad, enligt bestämmelserna i artikel 31.8 b kombinerad med artikel 32.2 i direktiv 2013/32, om den definieras på detta sätt i nationell lagstiftning, vilket kan vara fallet när ansökan om internationellt skydd framställs av en person som är medborgare i ett säkert ursprungsland.

⁷² I detta hänseende förefaller inte den belgiska regeringens yttrande relevant (punkterna 36, 37, 56, 58 och 61 i yttrandet) enligt vilket ett erkännande av status avseende internationellt skydd endast är förbehållet personer som uppfyller villkoren för detta, vilket inte är fallet med tredjelandsmedborgare som klaganden i det nationella målet som redan åtnjuter en sådan status som beviljats i en annan medlemsstat, vilken skyddar honom från förföljelse och allvarlig skada.

66. Begreppet ”ansökan om internationellt skydd” definieras i artikel 2 b i direktiv 2013/32 som ”en ansökan om skydd som lämnas in till en medlemsstat av en tredjelandsmedborgare eller statslös person och där det finns skäl att anta att personen söker flyktingstatus eller status som subsidiärt skyddsbehövande och att denne inte uttryckligen ansöker om en annan typ av skydd som ligger utanför tillämpningsområdet för direktiv 2011/95... och som kan omfattas av en separat ansökan”. En sådan ansökan ska för övrigt anses ha gjorts så snart den berörda personen har gett uttryck för sin önskan att erhålla internationellt skydd hos någon av de myndigheter som avses i artikel 6.1 i direktiv 2013/32, utan att tillkännagivandet av denna viljeyttring kan underställas något som helst krav på fullgörande av en administrativ formalitet.⁷³ Det framgår entydigt av beslutet om hänskjutande att klaganden i det nationella målet den 14 juni 2018 gav in en ansökan i Belgien, vilken betraktades som en ansökan om internationellt skydd och behandlades som sådan av de behöriga myndigheterna som avvisade den på grundval av de nationella bestämmelser som införlivar artikel 33.2 a i direktiv 2013/32.

67. Domstolen har i sak slagit fast att medlemsstaterna enligt artikel 13 i direktiv 2011/95 ska bevilja en tredjelandsmedborgare eller en statslös person flyktingstatus om han eller hon uppfyller de materiella villkoren för att betraktas som flykting enligt kapitlen II och III i det direktivet, och att medlemsstaterna inte har något utrymme för skönsmässig bedömning i detta avseende.⁷⁴ Denna lösning är analogt tillämplig på status som subsidiärt skyddsbehövande mot bakgrund av den liknande lydelsen i artikel 18 i direktiv 2011/95.⁷⁵ Förekomsten av en bakomliggande och giltig motivering hos sökanden beträffande upprätthållande av familjesammanhållningen i den berörda medlemsstaten är i förevarande mål likgiltigt, eftersom ovannämnda krav är uppfyllda. Mot denna bakgrund kan bedömningen av en ansökan om internationellt skydd som endast grundar sig på behovet av en nödvändig familjesammanhållning med den person som beviljats ett sådant skydd, oberoende av varje påstående om risk för förföljelse eller allvarliga hot avseende sökanden, kan mot bakgrund av bestämmelserna i direktiv 2011/95 endast medföra att ansökan avslås. Det ska i detta hänseende understrykas att detta direktiv inte innehåller några bestämmelser om att flyktingstatus eller status som subsidiärt skyddsbehövande ska utvidgas till att även omfatta familjemedlemmarna till den person som beviljats sådan status, vilket inte innebär att familjeband aldrig får beaktas när det gäller beviljande av internationellt skydd.⁷⁶

68. För det tredje syftar bestämmelserna i direktiv 2011/95, såsom framgår av skäl 12 i direktivet, till att garantera tillämpningen av gemensamma kriterier för att identifiera personer i behov av internationellt skydd och till att garantera att en miniminivå av förmåner är tillgänglig för dessa personer i samtliga medlemsstater.⁷⁷ Enligt skälen 11 och 12 samt artikel 1 i direktiv 2013/32 bygger vidare regleringen av beviljandet av internationellt skydd på konceptet med ett enda förfarande och på gemensamma minimiregler.⁷⁸ Det kan under dessa omständigheter antas att situationer avseende sökande av internationellt skydd som uppvisar en faktisk likhet ska behandlas lika av de olika medlemsstaternas behöriga nationella myndigheter och medföra

⁷³ Se dom av den 17 december 2020, kommissionen/Ungern (Mottagande av personer som ansöker om internationellt skydd) (C-808/18, EU:C:2020:1029, punkt 97).

⁷⁴ Se dom av den 14 maj 2019, M m.fl. (Återkallande av flyktingstatus) (C-391/16, C-77/17 och C-78/17, EU:C:2019:403, punkt 89).

⁷⁵ Se, för ett liknande resonemang, dom av den 23 maj 2019, Bilali (C-720/17, EU:C:2019:448, punkt 36).

⁷⁶ Se dom av den 4 oktober 2018, Ahmedbekova (C-652/16, EU:C:2018:801, punkt 68). Domstolen preciserade nämligen i den domen att artikel 3 i direktiv 2011/95 ska tolkas så, att en medlemsstat får – för det fall internationellt skydd beviljas en familjemedlem – utvidga detta skydd till att även avse andra familjemedlemmar under vissa förutsättningar. Domstolen fann vidare att en ansökan om internationellt skydd inte kan bifallas i sig av det skälet att en familjemedlem till sökanden har en välgrundad fruktan för förföljelse eller löper en verklig risk att lida allvarlig skada. Däremot ska man ta i beaktande de hot som finns mot sökandens familjemedlem för att avgöra om sökanden på grund av sin familjeanknytning till den hotade personen själv hotas av förföljelse eller allvarlig skada.

⁷⁷ Se dom av den 14 maj 2019, M m.fl. (Återkallande av flyktingstatus) (C-391/16, C-77/17 et C-78/17, EU:C:2019:403, punkt 79).

⁷⁸ Se dom av den 25 juli 2018, A (C-404/17, EU:C:2018:588, punkt 30).

samma svar i sak. Med andra ord bör sökanden, i princip, tillerkännas flyktingstatus i Belgien, vilket skulle leda till en situation av kumulerat internationellt skydd. Även om förekomsten av en sådan situation, och inte heller dess upphörande, uttryckligen behandlas i direktiven 2011/95 och 2013/32, utgör den emellertid en möjlig konsekvens av den fakultativa karaktären för medlemsstaterna att genomföra artikel 33.2 a i det sistnämnda direktivet och har underförstått men nödvändigtvis godkänts av domstolen i dess praxis avseende denna bestämmelse.⁷⁹

69. För fullständighetens skull beträffande bedömningen av en sådan situation, vill jag påpeka att vad särskilt gäller flyktingstatus, anges i artikel 14 i direktiv 2011/95, jämförd med artikel 11 i direktivet, de fall i vilka medlemsstater får eller ska återkalla, upphäva eller vägra att förnya sådan status. Ingen av de situationer som anges, vilka enligt FN:s flyktingkommissariat ska tolkas restriktivt,⁸⁰ omfattar situationen avseende ett dubbelt erkännande. Det ska emellertid understrykas att artikel 45 i direktiv 2013/32 som anger de garantier som den berörda personen åtnjuter när den behöriga nationella myndigheten överväger att återkalla personens internationella skydd i enlighet med artikel 14 i direktiv 2011/95, innehåller en undantagsbestämmelse i punkt 5. I denna punkt anges att medlemsstaterna får besluta att skyddet upphör genom lag om den som beviljats internationellt skydd otvetydigt av sagt sig detta skydd, vilket enligt min uppfattning skulle kunna omfatta den hypotetiska situation där ansökan lämnas in och beviljas i en annan medlemsstat än den där skyddet först beviljats. Slutligen är det mer än sannolikt att situationen avseende dubbelt erkännande medför att ett tillfälligt uppehållstillstånd som automatiskt erhållits i den första medlemsstaten med stöd av artikel 24 i direktiv 2011/95 inte förnyas, på grund av att den berörda personen inte har ansökt om detta eller med beaktande av att denne inte befunnit sig på det nationella territoriet under en viss tid och att vederbörande har förvärvat ett nytt uppehållstillstånd i en annan medlemsstat. Skäl 40 i direktiv 2011/95 anger emellertid att medlemsstaterna, inom de gränser som följer av internationella åtaganden, får föreskriva att beviljande av förmåner avseende tillträde till sysselsättning, sociala förmåner, hälso- och sjukvård samt tillgång till integrationsfrämjande åtgärder förutsätter att ett uppehållstillstånd har utfärdats. Dessa omständigheter kan relativisera betydelsen och de praktiska konsekvenserna av ett dubbelt erkännande av internationellt skydd.

70. Det ska slutligen påpekas att även en stor sannolikhet aldrig är en säkerhet. Det är inte uteslutet att en individuell bedömning av en andra ansökan om internationellt skydd, efter att detta har beviljats av en första medlemsstat, kan medföra ett avslag av denna ansökan. Även om det normativa system som inrättats genom direktiven 2011/95 och 2013/32 utgör ett visst framsteg mot ett gemensamt europeiskt asylsystem, innebär det inte en fullständig harmonisering. Som generaladvokaten Richard de la Tour har påpekat,⁸¹ finns det begrepp som är grundläggande för genomförandet av direktiv 2011/95 som inte definieras i egentlig mening, vilket lämnar utrymme för varierande bedömningar av medlemsstaterna och ger upphov till frågor om tolkning av unionsrätten riktade till domstolen. Det ska emellertid påpekas att den andra medlemsstaten, för det fall nämnda ansökan ogillas i sak, i förekommande fall, får låta den individ som fått avslag komma i åtnjutande av de fördelar som föreskrivs i artiklarna 24–35 i direktiv 2011/95, detta i enlighet med artikel 23 i detta direktiv.

⁷⁹ Domen Ibrahim m.fl. och beslut av den 13 november 2019, Hamed och Omar (C-540/17 och C-541/17, ej publicerad, EU:C:2019:964).

⁸⁰ Vägledning och riktlinjer för de förfaranden och kriterier som ska tillämpas vid bestämning av flyktingars status enligt 1951 års konvention och 1967 års protokoll om flyktingars status, december 2011, HCR/IP/4/ENG/REV. 3, punkt 116.

⁸¹ Förslag till avgörande av generaladvokaten Richard de la Tour, Bundesrepublik Deutschland (Upprätthållande av familjesammanhållning) (C-91/20, EU:C:2021:384, punkt 108).

V. Förslag till avgörande

71. Mot denna bakgrund föreslår jag att domstolen ska ge Conseil d'État (Högsta förvaltningsdomstolen, Belgien) följande svar:

- 1) Artikel 33.2 a i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/32/EU av den 26 juni 2013 om gemensamma förfaranden för att bevilja och återkalla internationellt skydd ska tolkas så att den utgör hinder för att en medlemsstat utnyttjar den möjlighet som denna bestämmelse ger att avvisa en ansökan om internationellt skydd med motiveringen att sökanden redan har beviljats ett sådant skydd av en annan medlemsstat, när återförvisning av sökanden till denna andra medlemsstat skulle utsätta vederbörande för en allvarlig risk att behandlas i strid med den rätt till skydd för familjelivet som anges i artikel 7 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, jämförd med artiklarna 18 och 24.2 i denna.

Den omständigheten att sökanden av internationellt skydd är förälder till ett underårigt barn som beviljats sådant skydd i mottagarmedlemsstaten kan leda till fastställandet av att en sådan risk föreligger, med förbehåll för en kontroll, som det ankommer på de behöriga nationella myndigheterna att utföra, av huruvida denna sökande saknar en rättslig status som garanterar en stabil vistelse i denna medlemsstat och med hänsyn till att barnets separation från sin förälder skulle kunna skada deras relation och barnets välmående.

- 2) Upptagande till sakprövning av den ansökan om internationellt skydd som nämnda sökande har gett in kräver en prövning i sak av denna i syfte att kontrollera att villkoren är uppfyllda för beviljande av sådant skydd enligt artiklarna 13 och 18 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/95/EU av den 13 december 2011 om normer för när tredjelandsmedborgare eller statslösa personer ska anses berättigade till internationellt skydd, för en enhetlig status för flyktingar eller personer som uppfyller kraven för att betecknas som subsidiärt skyddsbehövande, och för innehållet i det beviljade skyddet. Detta direktiv föreskriver inte någon utvidgning av flyktingstatus eller status som subsidiärt skyddsbehövande till familjemedlemmar till den person som har beviljats sådan status.